

## Arrest

**nr. 322 759 van 3 maart 2025**  
**in de zaak RvV X / IX**

**Inzake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN**  
**Vaderlandstraat 32**  
**9000 GENT**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat S. DE SMET *loco* advocaat B. SOENEN.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 juni 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 juni 2021 om internationale bescherming. Op 16 januari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtoen origine en bent u afkomstig uit het dorp Larmandi (district Nazyan, provincie Nangarhar, Afghanistan).*

*In Afghanistan was u actief als geitenhoeder en hielp u uw vader op het land. U bezocht ook een moskee waar de taliban predikten en mensen probeerden te overtuigen om vrijwillig lid te worden van de taliban. Uw dagelijkse bezigheid als geitenhoeder bestond uit het brengen van uw geiten naar de berg Maru, waarna ze na een tijdje zelf naar huis terugkeerden. Het was namiddag ergens in 2019 toen een geit niet was teruggekomen. U ging hierop op zoek naar deze geit op verschillende plaatsen, zo ook op de berg Maru. Twee maanden eerder waren op die berg Maru twee vrienden van u uit uw dorp ontvoerd door de taliban toen ze daar hout gingen kappen. Hun lot was jullie sindsdien onbekend. Ook andere mensen van andere plaatsen werden eerder daar door de taliban meegenomen vanop deze plaats. U was ongeveer een uur op zoek naar deze geit op de berg Maru toen u vier talibanleden tegenkwam. Ze namen u met geweld mee en gaven aan dat ze u training zouden geven en u verplicht was om met hen deel te nemen aan de jihad. U verzette zich eerst en verduidelijkte aan hen wat u daar kwam doen. U werd door hen evenwel geslagen en ging uiteindelijk uit angst met hen mee. Ze dreigden er mee u te doden als u zou vluchten. Ze gaven hierbij aan te weten waar u woonde. Ze brachten u vervolgens naar een grot waar u de nacht met hen doorbracht. Gedurende de nacht was er een drone aanwezig. De volgende ochtend was de drone nog steeds te horen. Deze drone verhinderde dat de taliban de grot verlieten. U vroeg op een bepaald ogenblik of u mocht gaan plassen. Eenmaal buiten de grot wist u dat de aanwezige talibanleden niet naar buiten zouden komen vanwege deze drone, wat u deed besluiten te ontsnappen. Eenmaal thuis vertelde u alles aan uw vader. U was ongeveer een tot twee uur thuis toen uw vader u naar een smokkelaar bracht, dit met als doel zo snel als mogelijk Afghanistan te verlaten. Vervolgens vertrok u uit Afghanistan en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Italië, Frankrijk naar België. Na ongeveer vierentwintig maanden en twee weken onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan. Op 28 juni 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.*

*Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban meermaals bij u thuis langs met de vraag waar u was en met de boodschap dat uw ouders u moesten halen omdat de taliban u mee wilden nemen voor een opleiding. Vervolgens werden de dorpsouderen geïnformeerd door uw vader met als doel een oplossing te vinden. De dorpsouderen en de taliban kwamen vervolgens langs bij jullie thuis in Afghanistan, maar dit leidde tot niets. Zo verklaarden de taliban dat ze zouden blijven langskomen zolang u er niet was. Toen u begin 2020 in Griekenland was, kreeg u van uw familie te horen dat de taliban hen een tot twee maanden eerder uit jullie woning hadden uitgezet en uw broer, H. M. (...), hadden meegenomen. Uw ouders en jongere broer verhuisden naar Landay. Zes tot zeven maanden na uw aankomst in België kreeg u te horen dat uw huis werd gebombardeerd door de overheid. Er is tot op heden niets gekend over het lot van uw broer H. M. (...).*

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban te zullen vermoord worden.*

*U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden vastgesteld dat, na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*U verklaarde niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees voor de taliban die u in het verleden tegen uw wil probeerden te rekruteren. U weet niet of de taliban u in leven zouden laten (Dienst Vreemdelingenzaken [hierna DVZ], vragenlijst CGVS, vraag 3.4 en notities persoonlijk onderhoud CGVS [hierna NPO], p.34). U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.*

*Vooreerst kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de door u aangehaalde rekruteringspoging door de taliban, het gestelde gedrag hierbij van u, uw familie en de taliban.*

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig wordt aangetast door de weinig aannemelijke handelswijze van de taliban die in strijd is met de op het Commissariaatgeneraal beschikbare objectieve informatie. Zo verklaarde u dat u door de taliban op de berg Maru werd meegenomen en met geweld gedwongen werd zich bij hen aan te sluiten. Een dag later wist u aan hen te ontsnappen, wat de directe aanleiding voor uw vertrek in 2019 uit Afghanistan (NPO, p. 17 en 21). Toen u begin 2020 in Griekenland aankwam, kreeg u te horen dat de taliban uw andere broer H. M. (...) hadden meegenomen omdat u niet werd gevonden (NPO, p. 6 en 7 en p. 29). Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban, u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer en uw broer vanwege uw afwezigheid dwangmatig werd meegenomen door de taliban, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistanrecruitment.pdf>, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanaTargetingofindividuals.pdf>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering, niet op leeftijd en geslacht. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Bovendien verklaarde u dat de taliban in de moskee, waar u en andere dorpelingen naartoe gingen, predikten en daar mensen op vrijwillige basis probeerden te rekruteren. Sommige gingen daar volgens u ook op in (NPO, p. 13 en p. 16-17). Wanneer u werd doorgevraagd over de vrijwillige en gedwongen rekrutering in de moskee, verklaarde u dat de taliban niet aan gedwongen rekrutering deed in de moskee maar wel op andere plaatsen zoals in het dorp en de bergen (NPO, p. 17). Echter blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd en dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. i.c. is dit niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Tenslotte is het weinig aannemelijk dat de taliban aan vrijwillige rekrutering zou doen in de moskee, waar dorpelingen zoals uzelf heen gingen, om vervolgens elders in het dorp aan gedwongen rekrutering te doen. De taliban zouden zich immers door de gedwongen rekrutering negatief in het daglicht zetten, wat hun vrijwillige rekrutering in de moskee teniet zou doen.

Het Commissariaat-generaal stelt verder vast dat uw verklaringen aangaande het gedrag dat u en uw familie gesteld zouden hebben weinig aannemelijk is gelet op de door u geschetste context. U verklaarde dat zowel in de velden als in de bergen veel mensen werden meegenomen door de taliban (NPO, p. 17). Bovendien werden twee vrienden van u, twee maanden voor uw eigen ontvoering, op de berg Maru ontvoerd door de taliban waarna dorpelingen, waaronder u en uw familie, tevergeefs naar uw vrienden op zoek gingen (NPO, p. 17-19). Het lot van uw twee vrienden is u tot op heden onbekend (NPO, p. 18 en 26). Gezien de door u geschetste context is het opmerkelijk dat u noch uw vader hierna enige voorzorgsmaatregelen hebben genomen. Na de ontvoering van uw twee vrienden ging u zelfs nog dagelijks alleen met uw geiten naar de berg Maru (NPO, p. 26). Vervolgens heeft u ook, op de dag van uw ontvoering, uw vader ingelicht dat u één van uw geiten op de berg Maru ging gaan zoeken. Dat hij u vervolgens zomaar alleen liet gaan zoeken, waarna u op dezelfde locatie door de taliban werd ontvoerd, is op zich verwonderlijk en weinig aannemelijk. Het mag daarnaast trouwens ten stelligste verbazen dat u bij de DVZ nooit liet optekenen dat uw gezin door de taliban uit hun huis werden gezet en naar Landay verhuisde. Ook maakte u geen melding van het feit dat uw broer, H. M. (...), door de taliban werd ontvoerd (NPO, p. 32 en 33). Dit terwijl u van bovenstaande reeds begin 2020 of voor uw aankomst in België op de hoogte was (NPO, p. 6 en 7). Bovendien is het opmerkelijk dat u bij de DVZ – gepolst naar de huidige verblijfplaats van uw familieleden – verklaarde dat uw gezin, waaronder ook uw broer H. M. (...), in Nazia woonde (Verklaring dvz, vraag 13A en 17). Verwacht kan worden dat u altijd melding zou maken van zulke fundamentele gebeurtenissen wanneer u bevraagd wordt over uw vrees bij terugkeer alsook over de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.4-3.5). Bovenstaande doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U kon hiervoor ook geen aannemelijke uitleg geven. Dat u op de DVZ enkel stelde dat uw naaste familie in Nazia woonde op het ogenblik van uw vertrek uit Afghanistan en u toen geen bijkomende vragen over hun doen en laten sindsdien werden gesteld, raakt kant noch wal en kan de hierboven vastgestelde tekortkomingen niet verklaren (NPO, p. 32). Vanwege het voorgaande kan er

*allerminst geloof gehecht worden aan dit aspect van uw relaas. Er kan immers verwacht worden dat iemand over dergelijke ingrijpende gebeurtenissen consistente verklaringen aflegt en dit te allen tijde vermeldt, quod non in casu. Bovendien kon u niets zeggen over het lot van uw broer sinds zijn ontvoering begin 2020 (NPO, p. 6). Verwacht mag worden dat u hierover meer informatie kan geven. Uw onwetendheid in dit verband doet bijkomend de wenkbrauwen fronsen.*

*Ook het gedrag van de taliban tijdens uw ontvoering vertoont een ernstig gebrek aan logica, hetgeen de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder bevestigt. Zo verklaarde u vier talibanleden te zijn tegengekomen op de berg Maru die u wouden meenemen. Initieel verzette u zich tegen hen, maar ze sloegen u waarna u uit angst toch met hen meeging (NPO, p. 21). Ze wouden u gedwongen rekruteren, zo moest u verplicht met hen meedoen aan de jihad. Ze brachten u naar een grot op de berg Maru in de regio Spinadzej waar u gevangen werd gehouden (NPO, p. 23 en 25). 's Nachts sliep u in een hoek van de grot. Gedurende de nacht en de volgende dag was er een drone aanwezig. Hierdoor konden de taliban de grot niet verlaten (NPO, p. 21 en 22). U moest echter plassen, waarna de taliban u vervolgens zomaar 5 tot 10 minuten verder van de grot lieten gaan plassen. U wist dat de taliban niet naar buiten zouden komen en vluchtte naar huis (NPO, p. 22). Geconfronteerd met het feit dat het weinig logisch is dat de taliban u alleen liet gaan plassen aangezien u hierdoor kon ontsnappen, verklaarde u dat ze u hadden bedreigd dat indien u zou vluchten ze u opnieuw konden pakken omdat ze wisten waar u woonde (NPO, p. 22). Uw verklaring hiervoor mist elke logica en overtuigt niet. Bovendien is het weinig geloofwaardig en erg onlogisch dat de taliban zich schuil hielden voor een drone, maar u vervolgens toestemming gaven om de grot waar ze zich schuil hielden te verlaten, aangezien ze hierdoor zichzelf in gevaar brachten doordat ze door deze drone gelokaliseerd zouden kunnen worden. Verder strookt het gestelde gedrag ook niet met de gedwongen inlijving die de taliban voor ogen hadden, te meer u enerzijds tegenstribbelde alvorens met de taliban mee te gaan en anderzijds de taliban voor ogen hadden om u naar een andere plaats te brengen voor (NPO, p. 23). Bovendien kan er verwacht worden dat een gevangene vastzit en/of bewaakt wordt ongeacht of u naar het toilet moest.*

*Tenslotte kunnen ook de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de vermeende bezoeken van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u niet te weten hoe vaak de taliban zijn langsgekomen en dat u dit niet aan uw familie heeft gevraagd omdat u daar geen behoefte aan had (NPO, p. 28 en 29). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de taliban, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Door dit alles is uw algemene geloofwaardigheid bijkomend in het gedrang.*

*Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat uw problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn en dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.*

*Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

*In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)*

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf) en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over

een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties

van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Mahmud Raqi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het

aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

*zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. U blijkt ook nog steeds het moslimgeloof aan te hangen (NPO, p.4). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*Ten slotte dient gewezen te worden op het feit dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. U legde geen enkele document neer om uw identiteit te staven. Bovendien heeft u hierover tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u uw taskara in Iran bent kwijtgeraakt (NPO, p. 9). Dit komt echter niet overeen met uw verklaringen afgelegde op de DVZ, waar u verklaarde dat uw taskara nog in Afghanistan lag (verklaring DVZ, vraag 25). Hiermee geconfronteerd, vroeg u zich eerst of u dit wel degelijk had gezegd (NPO, p. 33). Vervolgens verklaarde u bij de DVZ te hebben gezegd dat u uw taskara in Iran was verloren en dat u een nieuwe zou krijgen via het district (NPO, p. 33). Daarna gebeurde echter de machtsovername waardoor u uw verklaring bij de DVZ niet kon nakomen (NPO, p.33). Vervolgens gevraagd wanneer de machtsovername van de taliban plaatsvond, verklaarde u dat dit na uw interview bij de DVZ was aangezien u toen had verklaard een andere taskara te zullen ontvangen van het district (NPO, p.33). Dit stemt echter niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uw verklaringen afgelegd op de DVZ dateren immers van 30 november 2021 of drie maanden na de machtsovername van de taliban. Uw tegenstrijdige verklaringen omtrent ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid verder daar u het Commissariaat-generaal geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.*

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Het verzoekschrift**

*In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,*

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van *“de rechten van het kind”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een beknopte theoretische toelichting over enkele van de door hem geschonden geachte beginselen gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing over de verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), over zijn persoonlijke vrees om gerekruteerd te worden en over de situatie sinds zijn vertrek uit Afghanistan.

Aangaande zijn toekomstgerichte vrees stelt verzoeker dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van het gegeven dat hij al meer dan twee jaar in westerse landen verblijft en dat hij intussen *“een woordje Nederlands”* spreekt en zich heeft aangepast aan de westerse waarden, zodat niet kan worden ontkend dat hij minstens als westers zal worden bestempeld bij een terugkeer naar Afghanistan *“door zijn activiteiten hier, zijn aanpassing aan het Westen en te meer door het verblijf in België sedert jonge leeftijd”*. Hij meent daarnaast dat hij ook zou opvallen vanwege zijn uiterlijk nu hij westers gekleed is en zijn attitude is aangepast. Hij wijst er nog op dat hij via de luchthaven met de nodige reisdocumenten zou terugkeren, waardoor zijn verblijf in het buitenland boven water zal komen, en onderlijnt dat EUAA stelt dat het op heden niet zeker is hoe de taliban personen die Afghanistan hebben verlaten zullen behandelen. Ook gaat hij in op het talibanregime en duidt hij nog dat hij uit het rurale gebied komt en dat de dorpsgenoten zullen weten als hij terug is na een verblijf van enkele jaren in Europa.

Wat betreft de subsidiaire bescherming wijst verzoeker er vooreerst in het algemeen op dat de taliban in Afghanistan aan de macht zijn en dat hij daardoor een reëel gevaar loopt. Verzoeker gaat daarbij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook gaat hij uitvoerig in op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, waarbij hij meent dat deze desastreuze situatie intentioneel en overwegend door het bewind van de taliban wordt veroorzaakt.

## 2.2. De nota met opmerkingen

Op 31 maart 2023 legt verwerende partij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een nota met opmerkingen neer waarin zij repliceert op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel, waarbij zij de COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 (update)) voegt en waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022, aan de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020 en aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022.

## 2.3. Nieuwe elementen

2.3.1. Op 14 januari 2025 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van december 2023, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023, aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024 en aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van november 2024.

2.3.2. Bij een op 17 januari 2025 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een psychologisch attest (stuk 3), een verklaring van zijn werkgever (stuk 4), documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling (stukken 5-8), een huurcontract

(stuk 9), schoolattesten (stuk 10) en een fotokopie van een dreigbrief van de taliban met voor eensluidend verklaarde vertaling van het *Pashtou* naar het Nederlands (stuk 11).

## 2.4. Beoordeling

### 2.4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

### 2.4.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “*middele*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van “*de rechten van het kind*”, doch de Raad is geen dergelijk beginsel bekend en verzoeker geeft bovendien niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze “*rechten*” geschonden acht. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker blijkens een leeftijdsonderzoek meerderjarig is (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, Beslissing van de dienst Voogdij), zodat dit onderdeel van het middel hoe dan ook als niet-ontvankelijk moet worden beschouwd.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

### 2.4.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn problemen met de taliban niet geloofwaardig zijn, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (v) hij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen duidelijk zicht geeft op wie hij is en waar hij vandaan komt. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

#### 2.4.4. Landeninformatie

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR van februari 2022, waarin volgens hem wordt gesteld dat het verkrijgen van objectieve en correcte informatie niet voorhanden is.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt gerefereerd aan informatie die recenter en actueler is dan de nota waarnaar verzoeker verwijst en dat verwerende partij in haar verweernota en haar aanvullende nota nog refereert aan nog meer recente informatie. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

*“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren die afkomstig is van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en

omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 2.4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, vreest dat de taliban hem zullen vermoorden. Hij zou in Afghanistan actief zijn geweest als geitenhoeder en op een gegeven moment in 2019 op zoek zijn gegaan naar een geit die niet was teruggekomen, onder meer op de berg Maru, waar twee maanden eerder nog twee vrienden van hem uit zijn dorp ontvoerd werden door de taliban. Daar zouden vier talibanleden hem met geweld hebben meegenomen naar een grot waar hij de nacht met hen doorbracht. De volgende ochtend zou hij uit de grot zijn kunnen ontsnappen. Vervolgens zou hij via een smokkelaar uit Afghanistan vertrokken zijn. Na zijn vertrek zouden de taliban meermaals bij hem thuis zijn langsgeslagen met de vraag waar hij was en met de boodschap dat zijn ouders hem moesten halen voor een opleiding. Begin 2020 zou verzoeker vernomen hebben dat de taliban zijn familie uit hun woning hadden gezet en zijn broer H. M. hebben meegenomen. Eind 2020 zou hij te horen hebben gekregen dat zijn huis door de overheid werd gebombardeerd.

Verzoeker legde in de loop van de administratieve procedure geen enkel stuk voor ter staving van zijn identiteit of van zijn relaas. Bovendien legde hij tegenstrijdige verklaringen af over zijn *taskara*:

*“Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u uw taskara in Iran bent kwijtgeraakt (NPO, p. 9). Dit komt echter niet overeen met uw verklaringen afgelegde op de DVZ, waar u verklaarde dat uw taskara nog in Afghanistan lag (verklaring DVZ, vraag 25). Hiermee geconfronteerd, vroeg u zich eerst of u dit wel degelijk had gezegd (NPO, p. 33). Vervolgens verklaarde u bij de DVZ te hebben gezegd dat u uw taskara in Iran was verloren en dat u een nieuwe zou krijgen via het district (NPO, p. 33). Daarna gebeurde echter de machtsovername waardoor u uw verklaring bij de DVZ niet kon nakomen (NPO, p.33). Vervolgens gevraagd wanneer de machtsovername van de taliban plaatsvond, verklaarde u dat dit na uw interview bij de DVZ was aangezien u toen had verklaard een andere taskara te zullen ontvangen van het district (NPO, p.33). Dit stemt echter niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uw verklaringen afgelegd op de DVZ dateren immers van 30 november 2021 of drie maanden na de machtsovername van de taliban.”*

Verzoeker laat dit motief in zijn verzoekschrift ongemoeid.

De vaststelling dat verzoeker geen enkel document neerlegde om zijn identiteit te staven en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over het ontbreken van een identiteitsbewijs ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad zijn algemene geloofwaardigheid. Verzoeker biedt hiermee geen duidelijk zicht op wie hij is en waar hij vandaan komt.

Bij zijn op 17 januari 2025 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker een verklaring van zijn werkgever (stuk 4), documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling (stukken 5-8), een huurcontract (stuk 9) en schoolattesten (stuk 10). Deze stukken hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet. Uit het niet gedateerde psychologisch attest dat verzoeker bij deze aanvullende nota voegt (stuk 3), kan blijken dat verzoeker kampt met stress die zich uit in spanningshoofdpijn en vertigo en dat dit volgens verzoekers verklaringen voortkomt uit de onzekerheid rond zijn asielaanvraag. Uit dit attest kan evenwel niet blijken dat deze problemen hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die verzoeker aanhaalt. Wat betreft de dagvaarding die verzoeker bij deze aanvullende nota voegt (stuk 11), stelt de Raad vast dat dit stuk niet gedateerd is, dat het een fotokopie betreft waarvan de authenticiteit niet te controleren is en dat de stempel erop onleesbaar is. Bovendien is hierboven gebleken dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn identiteit, zodat niet kan blijken dat deze dagvaarding aan hem gericht is. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de bij de nota met opmerkingen van verwerende partij gevoegde informatie waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update)), kan er geen objectieve bewijswaarde worden gehecht aan de dagvaarding die verzoeker ter staving van de door hem aangehaalde feiten voorlegt. De landeninformatie waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn op 17 januari 2025 neergelegde aanvullende nota refereert, heeft geen betrekking op zijn persoon of op de door hem voorgehouden problemen met de taliban en kan bijgevolg evenmin volstaan om deze problemen aan te tonen.

Aldus legt verzoeker geen documenten voor waaruit de door hem voorgehouden problemen met de taliban kunnen blijken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht

van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Dit blijkt echter niet het geval te zijn.

Zo kan vooreerst de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze ernstige vraagtekens plaatst bij de door verzoeker aangehaalde rekruteringspoging door de taliban en het gestelde gedrag hierbij van verzoeker, zijn familie en de taliban. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toelicht:

*“Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig wordt aangetast door de weinig aannemelijke handelswijze van de taliban die in strijd is met de op het Commissariaatgeneraal beschikbare objectieve informatie. Zo verklaarde u dat u door de taliban op de berg Maru werd meegenomen en met geweld gedwongen werd zich bij hen aan te sluiten. Een dag later wist u aan hen te ontsnappen, wat de directe aanleiding voor uw vertrek in 2019 uit Afghanistan (NPO, p. 17 en 21). Toen u begin 2020 in Griekenland aankwam, kreeg u te horen dat de taliban uw andere broer H. M. (...) hadden meegenomen omdat u niet werd gevonden (NPO, p. 6 en 7 en p. 29). Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban, u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer en uw broer vanwege uw afwezigheid dwangmatig werd meegenomen door de taliban, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistanrecruitment.pdf>, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering, niet op leeftijd en geslacht. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afgaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Bovendien verklaarde u dat de taliban in de moskee, waar u en andere dorpelingen naartoe gingen, predikten en daar mensen op vrijwillige basis probeerden te rekruteren. Sommige gingen daar volgens u ook op in (NPO, p. 13 en p. 16-17). Wanneer u werd doorgevraagd over de vrijwillige en gedwongen rekrutering in de moskee, verklaarde u dat de taliban niet aan gedwongen rekrutering deed in de moskee maar wel op andere plaatsen zoals in het dorp en de bergen (NPO, p. 17). Echter blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd en dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. i.c. is dit niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Tenslotte is het weinig aannemelijk dat de taliban aan vrijwillige rekrutering zou doen in de moskee, waar dorpelingen zoals uzelf heen gingen, om vervolgens elders in het dorp aan gedwongen rekrutering te doen. De taliban zouden zich immers door de gedwongen rekrutering negatief in het daglicht zetten, wat hun vrijwillige rekrutering in de moskee teniet zou doen.*

*Het Commissariaat-generaal stelt verder vast dat uw verklaringen aangaande het gedrag dat u en uw familie gesteld zouden hebben weinig aannemelijk is gelet op de door u geschetste context. U verklaarde dat zowel in de velden als in de bergen veel mensen werden meegenomen door de taliban (NPO, p. 17). Bovendien werden twee vrienden van u, twee maanden voor uw eigen ontvoering, op de berg Maru ontvoerd door de taliban waarna dorpelingen, waaronder u en uw familie, tevergeefs naar uw vrienden op zoek gingen (NPO, p. 17-19). Het lot van uw twee vrienden is u tot op heden onbekend (NPO, p. 18 en 26). Gezien de door u geschetste context is het opmerkelijk dat u noch uw vader hierna enige voorzorgsmaatregelen hebben genomen. Na de ontvoering van uw twee vrienden ging u zelfs nog dagelijks alleen met uw geiten naar de berg Maru (NPO, p. 26). Vervolgens heeft u ook, op de dag van uw ontvoering, uw vader ingelicht dat u één van uw geiten op de berg Maru ging gaan zoeken. Dat hij u vervolgens zomaar alleen liet gaan zoeken, waarna u op dezelfde locatie door de taliban werd ontvoerd, is op zich verwonderlijk en weinig aannemelijk. Het mag daarnaast trouwens ten stelligste verbazen dat u bij de DVZ nooit liet optekenen dat uw gezin door de taliban uit hun huis werden gezet en naar Landay verhuisde. Ook maakte u geen melding van het feit dat uw broer, H. M. (...), door de taliban werd ontvoerd (NPO, p. 32 en 33). Dit terwijl u van bovenstaande reeds begin 2020 of voor uw aankomst in België op de hoogte was (NPO, p. 6 en 7). Bovendien is het opmerkelijk dat u bij de DVZ – gepolst naar de huidige verblijfplaats van uw familieleden – verklaarde dat uw gezin, waaronder ook uw broer H. M. (...), in Nazia woonde (Verklaring dvz, vraag 13A en 17). Verwacht kan worden dat u altijd melding zou maken van zulke fundamentele gebeurtenissen wanneer u bevraagd wordt over uw vrees bij terugkeer alsook over de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.4-3.5). Bovenstaande doet ernstig twijfelen aan de*

*geloofwaardigheid van uw relaas. U kon hiervoor ook geen aannemelijke uitleg geven. Dat u op de DVZ enkel stelde dat uw naaste familie in Nazia woonde op het ogenblik van uw vertrek uit Afghanistan en u toen geen bijkomende vragen over hun doen en laten sindsdien werden gesteld, raakt kant noch wal en kan de hierboven vastgestelde tekortkomingen niet verklaren (NPO, p. 32). Vanwege het voorgaande kan er allerminst geloof gehecht worden aan dit aspect van uw relaas. Er kan immers verwacht worden dat iemand over dergelijke ingrijpende gebeurtenissen consistente verklaringen aflegt en dit te allen tijde vermeldt, quod non in casu. Bovendien kon u niets zeggen over het lot van uw broer sinds zijn ontvoering begin 2020 (NPO, p. 6). Verwacht mag worden dat u hierover meer informatie kan geven. Uw onwetendheid in dit verband doet bijkomend de wenkbrauwen fronsen.*

*Ook het gedrag van de taliban tijdens uw ontvoering vertoont een ernstig gebrek aan logica, hetgeen de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder bevestigt. Zo verklaarde u vier talibanleden te zijn tegengekomen op de berg Maru die u wouden meenemen. Initieel verzette u zich tegen hen, maar ze sloegen u waarna u uit angst toch met hen meeging (NPO, p. 21). Ze wouden u gedwongen rekruteren, zo moest u verplicht met hen meedoen aan de jihad. Ze brachten u naar een grot op de berg Maru in de regio Spinadze waar u gevangen werd gehouden (NPO, p. 23 en 25). 's Nachts sliep u in een hoek van de grot. Gedurende de nacht en de volgende dag was er een drone aanwezig. Hierdoor konden de taliban de grot niet verlaten (NPO, p. 21 en 22). U moest echter plassen, waarna de taliban u vervolgens zomaar 5 tot 10 minuten verder van de grot lieten gaan plassen. U wist dat de taliban niet naar buiten zouden komen en vluchtte naar huis (NPO, p. 22). Geconfronteerd met het feit dat het weinig logisch is dat de taliban u alleen liet gaan plassen aangezien u hierdoor kon ontsnappen, verklaarde u dat ze u hadden bedreigd dat indien u zou vluchten ze u opnieuw konden pakken omdat ze wisten waar u woonde (NPO, p. 22). Uw verklaring hiervoor mist elke logica en overtuigt niet. Bovendien is het weinig geloofwaardig en erg onlogisch dat de taliban zich schuil hielden voor een drone, maar u vervolgens toestemming gaven om de grot waar ze zich schuil hielden te verlaten, aangezien ze hierdoor zichzelf in gevaar brachten doordat ze door deze drone gelokaliseerd zouden kunnen worden. Verder strookt het gestelde gedrag ook niet met de gedwongen inlijving die de taliban voor ogen hadden, te meer u enerzijds tegenstribbelde alvorens met de taliban mee te gaan en anderzijds de taliban voor ogen hadden om u naar een andere plaats te brengen voor (NPO, p. 23). Bovendien kan er verwacht worden dat een gevangene vastzit en/of bewaakt wordt ongeacht of u naar het toilet moest."*

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn relaas, het citeren uit algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die niet in strijd is met de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, het poneren van een vrees om door de taliban te worden gerekruteerd en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker laat gelden dat het niet aan hem te wijten is dat hij bij de DVZ belangrijke informatie niet verteld had nu hij tijdens zijn interview aldaar onderbroken werd nadat hij vertelde dat hij problemen had met de taliban, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien reikt verzoeker hiermee geen verklaring aan voor de vaststelling dat hij bij de DVZ, gevraagd naar de huidige verblijfplaats van zijn familieleden, hun oude adres opgaf en niet het adres waarnaar zij verhuisd waren nadat zij door de taliban uit hun huis werden gezet. Verzoeker kan zich evenmin verschuilen achter het gegeven dat hem niet naar andere informatie werd gevraagd. Er werd hem bij de DVZ duidelijk gevraagd om kort een overzicht te geven van de feiten die hadden geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst en of hij nog iets had toe te voegen (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Vragenlijst, vragen nrs. 3.5 en 7). Dat verzoeker daarbij geen melding maakte van de ontvoering van zijn broer en van de verhuizing van zijn familieleden omdat zij door de taliban uit hun huis werden gezet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen daarover.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bovendien plaatst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ook bij verzoekers verklaringen over de bezoeken van de taliban na verzoekers vertrek uit Afghanistan de nodige vraagtekens:

*"Zo verklaarde u niet te weten hoe vaak de taliban zijn langsgekomen en dat u dit niet aan uw familie heeft gevraagd omdat u daar geen behoefte aan had (NPO, p. 28 en 29). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de taliban, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om*

*internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Door dit alles is uw algemene geloofwaardigheid bijkomend in het gedrang.”*

Door in zijn verzoekschrift te stellen dat hij had aangegeven dat “*zijn ouders inmiddels uit hun woning zijn gezet en dat zijn jongere broer werd meegenomen door de taliban*”, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij verklaarde niet te weten hoe vaak de taliban waren langsgesproken en dat hij dit niet aan zijn familie had gevraagd omdat hij daar geen behoefte aan had. Dit wijst op een gebrek aan interesse en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn vrees dat de taliban hem zullen vermoorden omdat zij hem wilden rekruteren en hij aan hen kon ontsnappen niet aannemelijk.

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker tevens in op de kwetsbare positie waarin hij zich bevindt omwille van het gegeven dat hij al meer dan twee jaar in westerse landen verblijft, intussen een woordje Nederlands spreekt en zich heeft aangepast aan de westerse waarden.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afdgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in

overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht geeft op wie hij is en waar hij vandaan komt. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn leven in en vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker laat voorts na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in België hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Uit de loutere omstandigheid dat hij inmiddels drie en een half jaar in België verblijft, kan dit niet worden afgeleid.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij intussen “*een woordje Nederlands*” spreekt en zich heeft aangepast aan de westerse waarden. In zijn aanvullende nota laat verzoeker nog gelden dat hij steeds zijn uiterste best heeft gedaan om het Nederlands onder de knie te krijgen door het volgen van Nederlandse les en te werken in Nederlandstalige bedrijven, dat hij al meer dan drie jaar *fulltime* werkzaam is in België en dat dit ontegensprekelijk getuigt van zijn positieve houding en motivatie om zich ten volle te integreren in België,

dat zijn werkgever zijn woning aan hem verhuurt en dat hij zijn werk combineert met het volgen van opleidingen. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn aanvullende nota een verklaring van zijn werkgever (stuk 4), documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling (stukken 5-8), een huurcontract (stuk 9) en twee schoolattesten (stuk 10). Hoewel dit alles lovenswaardig is en aantoonbaar dat verzoeker zich op deze korte tijd in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn werk, het volgen van opleidingen en het huren van een woning in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker laat voorts na zijn beweringen in zijn verzoekschrift dat hij zou opvallen vanwege zijn uiterlijk nu hij westers gekleed is en zijn attitude is aangepast verder uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Volgens zijn verklaringen is verzoeker een meerderjarige Afghaanse man van minstens 26 jaar (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Beslissing van de dienst Voogdij), die Afghanistan in 2019 heeft verlaten (*ibid.*, Verklaring DVZ, p. 12, vraag nr. 32, en stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Er kan dus van uitgegaan worden dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog om de maand of om de twee maanden contact mee heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-9) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder verklaarde verzoeker in Afghanistan minstens één keer per week naar de moskee te zijn gegaan om te bidden en zou hij voor de geiten hebben gezorgd en zijn vader hebben geholpen op de velden (*ibid.*, p. 4). Verzoeker spreekt ook *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Aangaande de door verzoeker ingeroepen psychologische kwetsbaarheid merkt de Raad nog op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de "*wil van God*". Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar ("*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, p. 92-94). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. Te dezen kan uit het niet gedateerde psychologisch attest dat verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (stuk 3) blijken dat verzoeker ten gevolge van de onzekerheid rond zijn asielaanvraag stress ervaart die zich uit in spanningshoofdpijn en vertigo. Dit weerhoudt verzoeker er evenwel niet van om in

België al meer dan drie jaar *fulltime* te werken en opleidingen te volgen. Er blijkt in de huidige stand van zaken dan ook niet dat in hoofde van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij via de luchthaven met de nodige reisdocumenten zou terugkeren, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verder wijst de Raad erop dat de controleposten in Afghanistan vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en 70). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdentificeerd bij deze controleposten.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Ook de omstandigheid dat verzoeker geboren zou zijn in het district Nazyan van de provincie Nangarhar en dus "*uit het ruraal gebied*" komt, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals onder meer de taliban, *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP), Tehrik-e Taliban Pakistan en het Haqqani-netwerk. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een meerderjarige Afghaanse jongeman die geen zicht biedt op zijn identiteit en leeftijd maar minstens 26 jaar is, die drie en een half jaar in België is en die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar de moskee ging om te bidden en er nog over een ondersteunend netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

#### 2.4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.4.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.4.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vrees dat de taliban hem zullen vermoorden omdat zij hem wilden rekruteren en hij aan hen kon ontsnappen niet aannemelijk maakt en dat niet kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.4.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd

door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, zodat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De informatie die hij in zijn verzoekschrift en aanvullende nota aanhaalt is immers minder recent dan of dezelfde als of ligt in dezelfde lijn als deze waarop de voorgaande analyse is gebaseerd.

2.4.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.4.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.4.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.4.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.12. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijfentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN